

S-300: Ακόμα μια παράμετρος

Από τότε που έγινε δημόσια γνωστή η απόφαση της Κυβέρνησης Κληρίδη για την αγορά και εγκατάσταση του προηγμένης τεχνολογίας αντιαεροπορικού πυραυλικού συστήματος S-300, ζούμε με άξονα τις εξελίξεις γύρω από τούτο το θέμα.

Ακόμα, για ένα σχεδόν χρόνο βιώνουμε κάτω από τις νέες συνθήκες που προκάλεσε η “πολιτική του ενεργούς ηφαιστείου”, με διάχυτα δυστυχώς τα στοιχεία της προχειρότητας, του πειραματισμού και των μεγάλων αντιφάσεων. Μετά το πραξικόπημα, την εισβολή και τη συνεχιζόμενη κατοχή της Κύπρου, είναι η πρώτη φορά που από δικούς μας λανθασμένους χειρισμούς βρεθήκαμε σε τόση δύσκολη - τη χειρότερη - θέση της πιο πρόσφατης ιστορίας μας.

Σ’όλα τα χρόνια της πολιτικής του σταδιοδρομίας, μέχρι το 1996, ο κ. Κληρίδης χαρακτηριζόταν από μετριοπάθεια και διαλλακτικότητα και ο πολιτικός του βίος και πράξη, το πολιτικό σκεπτικό του και ρεαλισμός γενικότερα, προκάλεσαν αντιδράσεις μέχρι του σημείου να κατηγορηθεί σαν “ένδοτικός”. Υπέρμαχος του διακοινοτικού διαλόγου και των ειρηνικών προσπαθειών και μέσων για επίλυση του Κυπριακού. Πολέμιος της ιδέας της αλόγιστης αμυντικής θωράκισης και γενικότερα της “στρατικοποίησης” του Κυπριακού. Με γνώμονα τα πιο πάνω θα ήταν δύσκολο να μη χαρακτηρισθεί η πολιτική που ασκεί τα 2 τελευταία χρόνια ως αντιφατική αν και κάποια στροφή ήταν ορατή από την εποχή της συγκυβέρνησης.

Δεν είναι του παρόντος άρθρου ν’ασχοληθούμε με τους λόγους που προκάλεσαν την αγορά και στη συνέχεια την ακύρωση της εγκατάστασης τους, ούτε και για το σάλο που προκλήθηκε τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό μέτωπο. Σκοπός μας σ’αυτήν την περίπτωση είναι να θίξουμε και να προβληματίσουμε για μια ακόμα παράμετρο, που κανένα δεν φαίνεται να απασχόλησε και ακόμα λιγότερο να ανησύχησε, τον παράγοντα Ρωσσία.

Είναι η χώρα που ως Σοβιετική Ένωση παλιά, σταθερά από τις ίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι πάντα στο πλευρό μας, προασπιστής της Κυπριακής Ανεξαρτησίας και του δικαιώματός μας για αδέσμευτη πολιτική. Είναι η χώρα που πάρα πολλές φορές έδωσε τη μάχη της Κύπρου στον Ο.Η.Ε. και σ’όλα τα διεθνή fora και που ήταν και εξακολουθεί να είναι, παρόλα τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζει πρόσφατα, ένας από τους καλούς οικονομικούς συνεργάτες της Κύπρου, από τις λίγες χώρες που η Κύπρος έχει υπέρ της το ισοζύγιο συναλλαγών.

Η Ρωσσία ήταν πάντοτε το τελευταίο στήριγμα και καταφύγιο της Κύπρου, όταν όλοι οι άλλοι μεγάλοι φίλοι μας εγκατέλειπαν ή μας ξεχνούσαν. Είναι η χώρα που τόλμησε να έρθει σε ρήξη με τη μοναδική σήμερα υπερδύναμη, τις ΗΠΑ, στο πρόσφατο εμπόργκο για εκσυγχρονισμό του οπλισμού της Εθνικής Φρουράς. Είναι η χώρα που αγνόησε τα τεράστια δυνητικά οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα με μια χώρα με την οποία συνορεύει και έχασε έτσι τη δυνατότητα για παραγγελίες εκατοντάδων εκατομμυρίων από την Τουρκική πολεμική μηχανή. Που ακόμα προχώρησε πιο πέρα, εξασφαλίζοντας από την Τουρκία τη διαβεβαίωση για αποτροπή οποιουδήποτε "θερμού" επεισοδίου μετά την εγκατάσταση των S-300, ενισχύοντας έτσι την υπόσταση της Κύπρου ως ανεξάρτητου κράτους. Αποτέλεσμα αυτής της συμφωνίας, ήταν να τεθεί υπό αμφισβήτηση το κύρος της ως μονίμου μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Ανεξάρτητα από τη διπλωματική γλώσσα του Ρώσου Πρέσβη, ποιος μπορεί να αδικεί τη Ρωσική Κυβέρνηση για την απογοήτευση, αμηχανία αν όχι αγανάκτηση που δοκίμασε από την ασυνάρτητη και ασυνεπή στάση της Κυπριακής Κυβέρνησης; Ποιος δεν δικαιολογεί την όση πικρία και απογοήτευση διακατέχει όλους όσους από ρωσικής πλευράς δούλεψαν σκληρά για την επίτευξη αυτής της συμφωνίας; Με ποιο κουράγιο και ποια εχέγγυα θα μπορέσει η Κύπρος μελλοντικά να στραφεί για βοήθεια και συμπαράσταση προς τη Ρωσική Κυβέρνηση;

Όμως ξενίζει και η όλη στάση των άλλων πολιτικών αρχηγών και των ΜΜΕ, για την ευλαβική απόκρυψη και αποσιώπηση αυτής της σοβαρής δυνητικά επίπτωσης. Δεν είναι πολύς καιρός που κάποιοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι ήταν στημένοι στη Ρωσική Πρεσβεία, περιμένοντας ποιος να πρωτοδεί το δημοφιλή Πρέσβη της Ρωσσίας και ποιος πρώτος να του πάρει συνέντευξη.

Δικαίωμα μας να γελοιοποιούμαστε και να αυτοϋποβιβάζομαστε σαν κράτος. Όμως δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να συμπαρασύρουμε στο δικό μας διεθνή εξευτελισμό και ουσιαστικά ν'αχρηστεύουμε χώρες-φίλους, που πάντοτε μας συμπαραστάθηκαν, πιο πολύ αν αναλογιστεί κανείς ότι μέχρι πρόσφατα επρόκειτο για μια από τις δυο υπερδυνάμεις.

Τουλάχιστον μια απολογία και ένα ευχαριστώ τους τα οφείλουμε.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΜΟΣ

13.1.1999